

Petra
Nagyová Džerengová

MANŽELKY
a tie DRUHÉ

MARENČIN PT

*Venujem všetkým najlepším priateľkám, ktoré stoja pri
vašich dverách skôr než im stihnete zavolať.*

Som šťastná, že také mám.

Ďakujem, Gitka, Slivka, Lydka.

Petra Nagyová-Džerengová

Manželky a tie druhé

MARENČIN PT

© Petra Nagyová Džerengová, 2017
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2017
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover photo © Andrea Veselá
Cover © Marenčin Media, 2017
Design © Katarína Marenčinová, 2017
Jazyková úprava Sylvia Sachs
611. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-858-3 (viaz.)
ISBN 978-80-8114-858-3 (ePub)
ISBN 978-80-8114-858-3 (PDF)

BOL TO PERNÝ TÝŽDEŇ. Po vyčerpávajúcich dňoch a neprespatých nociach zalomila Dobroslava ešte skôr ako dopadla do perín. Síce neprezlečených, ale v tej chvíli jej to bolo úplne jedno. Aj tak si myslela, že prezliekať periny každý týždeň je trochu prehnané. Iba myslela, lebo diskutovať s manželom bolo úplne zbytočné.

Uprostred noci však jej ťažko vydretý spánok čosi prerušilo. Vzdychna si a prevrátila sa na druhý bok. Mala taký krásny sen! Ktosi jej vyznával lásku, akurát jej stále unikal a ona netušila, kto to je. Snívало sa jej, že sa vrtí okolo vlastnej osi, on však ostával skrytý v tme, darmo zrýchľovala a krútila sa čoraz rýchlejšie. Chcela vedieť, kto je to, kto ju tak „loveuje“. Zrazu si uvedomila, že tu čosi nehrá. Veď to je v angličtine! „I love you...“ vzdychal neznámy a vtedy si, už napoly prebratá, uvedomila, že ak jej niekto vyznáva lásku, tak by to mal byť manžel, už roky rokúce jediný chlap po jej boku. Práve to ju však rozrušilo, manžel jej totiž lásku nevyznával, a keď už, tak prečo po anglicky? A to ju prebralo celkom. Otvorila oči a zistila, že sa nekrútila len v sne, ale aj v posteli. Pred očami, zvlhnutými od nečakaného vyznania lásky, jej trčali manželove palce na chodidlách.

V prvotnom impulze potiahla nosom: napodiv nesmrdeli, ale voňali! Tak ju to šokovalo, že si k nim priložila nos a zhlboka potiahla. Odkedy sa parfumujú palce na nohách? začudovala sa. „I love you,“ zastonal znovu jej manžel a ona sa v mihu posadila. „Bejby,“ otočil hlavou prudko doprava a potom doľava a znovu späť. Dobroslava sa dala na štyri a preliezla k záhlaviu postele, kde v ostražitom postoji zajaca, na ktorého číha nebezpečen-

stvo, sústredene hľadela na manžela. Je tým nebezpečenstvom on sám? A vtedy jej manžel zreteľne povedal: „I love you, darling.“ Zmialo ju to. On normálne rozpráva po anglicky, i keď s ruským prízvukom. Iste, na strednej škole sa učili po anglicky všetci, ale nepamätala si, kedy počula hovoriť jeho. Toto vyznanie ale nemôže byť pre jej uši. Ona totiž po anglicky nevedela. Na strednej škole ich rozdelili do dvoch skupín, jej pripadla nemčina. Keď v treťom ročníku otehotnela a nastúpila na individuálne štúdium, už angličtinu nedohнала ani po niekoľkých pokusoch. Môj ty bože, v dnešnom svete sa nedá existovať bez angličtiny, smiali sa jej priateľky. Ona bola dôkazom, že sa dá. Áno, existuje, štipla sa silno do ruky, akoby sa o tom potrebovala presvedčiť. Aj keď otáznym bol fakt, či existovať znamená to isté, ako žiť. Podivný pocit ohrozenia ju neopúšťal. S pohľadom upretým na manžela sa úporne snažila čosi vyloviť z pamäti. „Do you have somebody?“ vyletelo jej zrazu z úst a v tej chvíli bola na seba pyšná. Veď z angličtiny absolvovala len niekoľko lekcíí.

DOBROSLAVA UŽ DOBRÝCH desať minút čumela na košeľe v skrini. Usporiadané podľa farieb, viseli tam zľava doprava od bielej, belasej, sýtomodrej, ružovkastých odtieňov až po zelenkavé, aj keď tie manžel až tak neobľuboval, vraj jeho olivová pleť mu pri nich zošedieva. Nasledovali pásikavé, opäť vo všetkých farbách, a ako posledná jedna čierna, pre prípad pohrebu. Znovu po nich prešla pohľadom. Ktorú mu nachystá na zajtra? Manžel mal v práci povest' jedného z najlepšie oblečených mužov. Hm, keby mala vyberať podľa nálady, dnes by padla voľba na čiernu. Vždy mala sklon k melanchólii, no dnes to bolo ešte horšie. Smútok ju obostieral ako jemný závoj na hlave večnej nevesty, čakajúcej na ženícha, ktorý nikdy nepríde. Občas sa trochu nadvihol, nikdy sa ho však nezbavila celkom.

„Yes,“ zaznelo z postele. Manželove nočné anglické výlevy pokračovali. Sústredene načúvala. Pred pár dňami

povedal znovu I love you, potom I want you a v tretiu noc povedal: fuck you... Alebo to bolo fuck me? Nebola si celkom istá koncovkou, tak ju šokovalo to slovo z jeho úst. Potom bolo chvíľu ticho, a keď sa v pondelok vrátil z práce, vypustil z úst totálnu perlu: gorgeous... a potom miracle. Slovo miracle poznala, pre istotu sa však naň opýtala dcéry. S nadvihnutým obočím sa na ňu pozrela: učíš sa po anglicky? S tým druhým slovom sa musela pohrať. Hodila ho do google translatora (dcére povedala, že sa naozaj chce učiť po anglicky, za čo si vyslúžila jej pochvalu a vysvetlenie, ako sa internetový prekladač používa). Potrápila sa, kým našla to správne slovo. Nebola si istá, ako sa to píše. George bol Juraj, potom tam bolo ešte jedno podobné slovo a nakoniec natrafila na to správne slovo: gorgeous – úžasný, skvelý, nádherný... alebo úžasná, skvelá, nádherná... a) alebo b) je správne? Bola spresvedčená, že b). Mala by sa s manželom porozprávať, zatiaľ však nenabrala odvalu. Sny sú predsa len sny! Možno práve prežíva fázu... hm, možno opakovania stredoškolskej angličtiny? Včera hodila do vyhľadávača slovo sen. Sen je odrazom reality, vyhodilo jej medzi iným. Dobré. Takže realita. Čo ďalej? Sny sú vyskladané z útržkov udalostí, ktoré nás ovplyvnili. Čo sa udialo jemu? Zajtra sa s ním porozpráva, zabuchla skriňu a vzkázla do chladnej postele. Maroš k nej otrčal holý chrbát. Až teraz si všimla vyrysované svaly. Vlastne on ich mal odjakživa, akurát časom sa obalili tukom. Schudol. Ako to, že si to doteraz nevšimla? zamračila sa. „Lebo si ho dávno nevidela nahého,“ odpovedala si. A v tej chvíli si uvedomila, že nielenže ho dávno nevidela nahého, ona ho už dávno nemala v sebe! Žiadna nahota, žiaden sex. Žiaden sex, žiadna láska. Musí to napraviť, musí konať, skôr než vzniknú nenapraviteľné škody! Dotkla sa ho. Bolo jej čudne, lebo u nich sex inicioval stále on. Prišlo jej to tak správne. Pritisla sa k nemu a pohladila ho po hrudi. Och, ďalšia zmena, on sa holí? Chĺpky, ktoré si zvykla ovíjať okolo prstov, mal skrátene na minimum. A vtedy

sa v nej alarm rozozvučal naplno. Zafala zuby a vklzla mu rukou do boxeriek. A to donedávna nosil len trenírky! Prstami mu oblapila úd, akoby od toho, či sa postaví, závisela celá jej budúcnosť. Spiaca kobra sa pomaly prebúdza, z manželových úst sa drali vzdychy. Môžu mať aj tie anglický prízvuk? Alebo si to iba namýšľa? Chytil jej ruku a vzdychajúc ňou začal rýchlejšie pohybovať. Náhle sa zastavil, akoby si uvedomil, že sa mu nesníva. Prudko sa zvrtol. Kde to vlastne je? Možno to bola len sekunda alebo mikrosekunda, ale Dobroslava si bola istá, že tvárou mu prebehlo zdesenie. Pripomenulo jej to scénu z jedného filmu, keď sa účtovník Fantóci po erotickom sne zhrozene odtiahol od svojej manželky Piny. Chvíľu na seba mlčky hľadeli. Prebudená kobra sa priamo pred jej očami ukladala späť do košíka. Potom si ju manžel zvrtol chrbtom k sebe, pohral sa s kobrau – a keďže bol jej pánom, poslúchla ho. Prirážal rýchlo a silno, jeden pridusený výkrik a v lone sa jej rozlievalo teplo. Odvalil sa nabok a o chvíľu už chrápal. Zamierila do kúpeľne. Noc-nenoc, očista musí byť. Osprchovala sa, vyutierala sprchovací kút i umývadlo. Čo to bolo? Konečne sa milovali, i keď milovaním by to práve nenazvala. Jej vnútorný nepokoj vzrástol. Vklzla do nočnej košele a potom za počítač. Znovu si otvorila stránku o snoch. Prezerala si ju ešte asi hodinu. Vraj človek na sny rýchlo zabúda a ak chce vedieť, čo naznačujú, potrebuje si ich zapisovať. Na nočný stolík si pripravila starý kýptik ceruzky (nikdy ich nedokázala vyhodit' skôr než sa celkom minuli) a malý zápisník. Najprv musela odhrnúť všetky rozčítané knihy. Ako to, že na nič nemala čas? A pritom nechodí ani do práce. Lahla si na chrbát a ruky zopla na hrudi, akoby sa ukladala do hrobu. Raz čítala o istej technike zaspávania. Bolo treba vyhnať z hlavy všetky myšlienky, dokonale si ju vyprázdniť a pozrieť sa na seba z výšky. Pokúsila sa zhlboka dýchať. Šlo to ťažko, no nakoniec sa jej to podarilo. Vznášala sa tesne pod plafónom a pri pohľade na seba žasla: s preloženými rukami a vyrovnanými nohami

pripomínala mŕtvolu. Chvíľu sa ešte nechala unášať tým pohľadom. Naplnil ju zvláštny pokoj, nebolo by jej takto lepšie? Veď zomrieť možno nemusí byť až také hrozné. Lákalo ju mať pokoj od všetkého... Pomaly zavrela oči a vkĺzla spať do svojho tela. Ten čas ešte neprišiel.

DOBROSLAVA EŠTE RAZ skontrolovala stôl. Všetko bolo tak, ako to mal Maroš rád. Prežehlený obrus bez jediného preloženého miesta, losos, varené zemiaky, maslo ochutené cesnakom a petržlenovou vňaťou a fľaša chladeného bieleho vína, ktoré malo paradoxne názov Tramín červený. Nikdy celkom nepochopila prečo, ale niektoré veci jej jednoducho nedochádzali. Asi nebola z tohto sveta, ako tvrdili jej priateľky. Upravila kvety vo váze. Ak niečo mala, tak aspoň cit pre estetično, hovorievala jej dcéra, aj keď podľa nej práve táto vlastnosť nebola v dnešnom svete až taká potrebná. Za oveľa potrebnejšiu považovala angličtinu (zjavne ako jej manžel). Dcéra zvykla občas so smiechom dodať, že jediný prípad, keď sa jej zmysel pre estetično neprejavil, bol výber manžela. Prižmúrila oko: na jednej vidličke zbadala nejaké škvrnky. Preleštila ich utierkou. Ako mala dcére vysvetliť, že bola vôbec rada, že si ju niekto všimol? Ako slobodná matka nepatrila viac k atraktívnemu tovaru. Keď v šestnástich porodila svoju úžasnú dcéru, myslela si, že sa nikdy nevydá. A zrazu sa zjavil on, jej záchranca. Vyslobodil ju z ťaživej atmosféry domova, kde jej ešte aj rohy kredenca pripomínali jej zlyhanie. Okej, nebol krásavec, ale mal svoj šarm. A ten platil minimálne na ňu. Teraz sa zdalo, že aj na niekoho iného. V predizbe buchli dvere.

Maroš strčil dovnútra hlavu. „Oslavujeme niečo?“

„Hej,“ utrela si ruky do utierky.

„Čo?“ zamračil sa, akoby mu niečo vyčítala.

„Máme výročie.“

„Čo?“ rýchlo sa zamyslel. „Brali sme sa v... na jeseň. To viem určite...“

„A teraz je jar...“ doplnila a dodala, že ho nechcela trápiť nejakými hádankami, len nájst nejakú zámienku trochu osviežiť ich všedné dni.

„Tak aké výročie?“ zvýšil hlas.

„Nášho prvého bozku,“ očervenela. Čo jej to len napadlo? Kto si také čosi vôbec pamätá? V tej chvíli to prišlo poriadne trápne aj jej. Také bezvýznamné a také vzdialené.

Prešiel pohľadom po bielom obruse a striebornom príbore.

„Sme uprostred týždňa, konkrétne je streda, o čo ti ide?“ prešiel si rukou po tvári, akoby dúfal, že keď otvorí oči, ona ani ten prestretý stôl tam už nebudú. Vznesie sa do vzduchu a odletí ako v tej rozprávke Stolček prestriša. Očervenela ešte viac, lebo jej napadlo, že je streda a vtedy treba... nie chleba, to druhé.

„Som unavený, nechce sa mi hádať,“ použil tón, na ktorý vždy zareagovala. Skrývala sa v ňom mierna výstraha: ešte trochu provokuj a uvidíš. Zabudla si, čo všetko som pre teba urobil? Kto by si ňa zobral s deckom na krku? A žil s tebou, aj keď mne si dieťa neporodila? A pracoval na vás? Áno, urobil pre ňu veľa, ale to on si želal, aby nepracovala. Dnes už bola Adriena veľká, ale kto by chcel Dobroslavu zamestnať? Nemá žiadnu prax, iba maturitu z gymnázia.

Teraz však naozaj dospela do bodu, že potrebovala vedieť, čo sa deje. Zaťala si nechtami do dlaní a pripomenula si sen, prvý, ktorý si zapísala, keď sa raz v noci zobudila. Sedela pred domom a bezmocne sa prizerala, ako z ich bytu nejakí chlapíci vynášajú veci. Chcela ich zastaviť, nedokázala však zo seba vydať ani hlások. Vyložila si to tak, že musí niečo urobiť, skôr než sa jej pred očami rozpadne domov, ktorý tolké roky s láskou budovala.

„Ani mne sa nechce hádať,“ nabrala odvahu. „Len... mali by sme sa porozprávať.“

„O čom?“ prevrátil oči.

„O nás.“

„O nás?“

„Áno.“

„Prečo?“

„Deje sa niečo?“

„Prečo odpovedáš protiotázkou?“ Maroš nakoniec vošiel do kuchyne a sadol si za stôl. „To sa môžem opýtať aj ja. Deje sa niečo?“

„Ja myslím, že áno,“ prisadla si k nemu. A v tej chvíli to z nej zrazu vyletelo: „Myslím, že niekoho máš.“

Ticho.

Akoby niekto stlačil na DVD prehrávači tlačidlo stop. V tvári sa mu nepohol ani najmenší sval. Ústa mal pootvorené, akoby čakal, že mu do nich niekto čosi vloží. Nemala na mysli práve pečeného holuba, ale... napríklad slová, tie správne slová. Tie, ktoré si želala počuť. Chcela mu pomôcť, nadýchla sa a pootvorila ústa, mierne pokrútila hlavou zo strany na stranu...

A vtedy akoby sa zobudil a opakoval po nej. Pootvoril ústa ešte viac, obočie odmietavo pokrčil, ramená nadvihol v spravodlivom rozhorčení, hlavou otočil doľava, potom doprava, nasledoval hlboký nádych a Dobroslava sa prikrčila v očakávaní spravodlivého výbuchu: čo si to len dovolila! Obviniť ho!

Zostal však ticho. Zrazu vyzeral ako balón, do ktorého ktosi pichol špendlíkom, a ten vyfučal. Zmenšil sa a v tvári sa mu zjavila úľava.

„Mám.“

„Čo?“

Už aj celkom zabudla, na čo jej odpovedá, taká bola zaujatá jeho pozorovaním.

„Niekoho.“

A vtedy zamrzla ona.

DOBROSLAVA PREŠLAPOVALA POD Michalskou bránou. Bol už podvečer, ale mesto stále dýchalo netypicky rozhorúčenou jarnou atmosférou, umocnenou davom

podgurážených anglických turistov, ktorí si z Bratislavy urobili Pártyslavu.

„Wau,“ začula za sebou. Keď ju jeden z nich predbehol a obzrel sa, iba mávol rukou. Zozadu pripomínala postavou dievča, bola nízka a útla, jemné popolavé vlasy po pleciah mala stiahnuté do vrkoča. V tvári sa jej však už odrážali stopy života. Pozrela na hodinky. Zase prišla skôr. Ešte päť minút a jej priateľky sa začnú trúsiť. Už len pomyslenie na ne jej konečne po dlhom čase vyčarilo úsmev na tvári. Podľa ich príchodu by sa dali nastavovať hodinky. Vtom sa na ňu zozadu ktosi hodil a zakryl jej oči rukou.

„Šarlota,“ zvolala s istotou. Vždy tu bývala druhá. Mala jednu úchylku, prichádzala vždy presne – s úderom šesťdesiatej sekundy dohodnutého času. Dobroslava si predstavovala, že čaká niekde za rohom so stopkami v ruke a vyrazí s posledným úderom sekundovej ručičky. Občas pri príchode nakukovala do všelijakých zákutí, či sa tam neschováva, ale nikdy sa jej ju nepodarilo zazrieť. Ani raz za tých dvadsaťpäť rokov, čo sa zvykli v prvé piatky v mesiaci stretávať. Začali na strednej škole a pokračovali dodnes. Bola to jedna z jej štyroch istôt, ktoré mala. Prvou bola jej dcéra, druhou viera v Boha, treťou jej priateľky a štvrtou jej manželstvo. Tú poslednú však stratila. Zvrtla sa a nechala sa zovrieť v priateľkinom náručí. Šarlota bola vysoká a štíhla a ten dojem ešte zosilňovala vysokými opätkami. Okolo hlavy sa jej vznášala červenkastá žiara – jej ryšavé kučeravé vlasy. Na chvíľu sa cítila bezpečne ako malé dieťa. O ten pocit prišla príliš skoro.

V pätnástich, keď otehotnela v podstate po prvom styku. To bola celá ona, smola sa jej odjakživa lepila na päty. Kto sa môže pochváliť takou raritou? Tak dobre, panna Mária je o čosi lepšia...

Šarlota ju odtiahla od seba a chytila za ruky. „Nejako sa mi nepozdávaš,“ premerala si ju od hlavy po päty. „Stalo sa niečo?“

Dobroslave stiahlo hrdlo. Nedokázala zo seba dostať ani slovo, tak iba mávla rukou.

„Akože nič? To vieš komu hovor. Toto nie je tvoja zvyčajná melanchólia.“

Presne v tej chvíli dofrčala Karla. Jej čas bol päť až desať minút po šiestej.

„Prepáčte, že meškám,“ vtlačila im bozky na líca. Hneď vzápätí vytiahla papierovú vreckovku a začala im čistiť z líc odtlačky rúžu. „Ideme, či čakáme na Mirku?“ prehodila si kabelku z jedného pleca na druhé a pohľadom sa vrátila k priateľke. „Dobrotka moja, čo sa deje?“

„Poďme si sadnúť,“ ťahala ich Šarlota. „Tá ti teraz nepovie nič. Už som sa jej pýtala. Najprv do nej musíme naliať trochu vína.“

Pohli sa, aj keď im ešte jedna chýbala. Mirka vždy doletela posledná a s vyplazeným jazykom. Myslela si, že jej veľké deti si nie sú schopné zohriať večeru samy, ani vložiť taniere do umývačky.

Od Michalskej brány sa práve vyvalila riava turistov. Pohltla ich a na chvíľu oddelila. Dobroslavu chytila úzkosť. Ocitla sa v zovretí vysokých amerických turistov a cez svojich stopäťdesiatosem centimetrov nedovidela na svoje priateľky. Nevedela sa nadýchnuť. Pritlačila si ruku na hrud', no nedokázala sa pohnúť. Okolo nej sa mihalo more farebných tričiek a do uší, ako cez sklenený zvon, jej doliehali útržky anglických slov: „What a beautiful, whatsup, fuck...“ A všeličo iné.

Zrazu sa pri nej ako taká Saxanina ruka vynorila ruka Šarloty. „Excuse me, let her go, don't you see her?“ jej autoritatívny hlas vytvoril medzi turistami ihneď koridor.

„Poďme,“ tlačila priateľky pred sebou ako kvočky. Zabočili do podchodu naľavo, ktorý ústil do pekného dvora. Toto zašité miesto, ešte neobjavené turistami, bolo miestom ich stretávok už roky. Usadili sa pri nízkom stolíku s pohodlnými kreslami v rohu dvora.

„Ahojte,“ privítala ich Janka, majiteľka tejto čokoládovne, ktorá azda ako jediný podnik v meste za tie roky

nezmenila vlastníka. Viac ako dvadsať rokov bola súčasťou ich života. „Čo nové?“ utrela handrou stolík.

Akoby sa popritom pozrela na Dobroslavu. Začervenala sa. Janka o nich vedela takmer všetko. Za tie roky, keď vypili viac pohárov vína, ako bolo vhodné, boli niekedy aj hlučnejšie, ale nikdy nemuseli riešiť veľké, iba malé drámy. Drzé deti a manželia, ktorí neskladali dosku na toalete či odhadzovali ponožky pri posteli. Málo peňazí, veľa peňazí. Nevhodné darčeky, príliš odťažité či vnucujúce sa svokry, nízky plat, sprostý šéf, dotieravý kolega, ktorý neúnavne pozýval na kávu, ale v skutočnosti im tak trochu zdvíhal sebavedomie. Milenky doteraz neriešili. Vlastne jedna z nich bola milenkou, ale už toľké roky, že im to ani neprišlo čudné. Jednoducho, nebol rozvedený.

„Ja by som si dala víno,“ vyhrkla zrazu Dobroslava nesmelo.

Šarlota na ňu prekvapene pozrela. Dobrotka? Pokrčila ramenami a obzrela sa po priateľkách. „Hm? Ja som za.“

Zvyčajne si dávali len koláčiky, pokiaľ niektorá nemala narodeniny alebo meniny. Vtedy si dali aj víno. Biele. Alebo šumivé.

Karla šepala čosi o aute, ale Šarlota ju zrušila s tým, že po auto sa môže vrátiť zajtra.

A vtedy konečne dobehla Mirka.

„Prepáčte, že meškám,“ dychčala. „Decká sa vrátili neskoro z tréningu a musela som im ešte raz zohrievať večeru.“

„Nemusela,“ pokrútila hlavou Šarlota. „Sú dosť veľkí, aby si ju zohriali sami.“

Mirka klesla na stoličku a utrela si spotené čelo. „Nezohriali, dali by si chlieb s paštétou. Pokiaľ im tanier nestrčíš pod nos, tak nezjedia nič. A ja by som tak akurát mohla vyhadzovať jedlo.“

„Blbosť,“ namietla Šarlota. „Ak nie sú schopní si naložiť, tak im nevar.“

„Dnes si nejaká nabrúsená,“ podotkla Mirka. Práve vtedy prišla čašníčka a položila na stôl dobre orosenú fľašu bieleho vína. Kým rozlievala, Mirka sa spýtavo zahľadela na priateľky.

„Niečo oslavujeme?“

Všetky hlavy sa automaticky zvrtili k Dobrotke. To bol jej nápad, ale zjavne sa všetkým zapáčil. Stále však mlčala.

„Nakoniec – prečo nie?“ prikývla aj Mirka. Manžel bol opäť kdesi mimo a chlapci naozaj veľkí, už ju nepotrebovali. Jasné, že tú večeru by si vedeli zohriať aj sami, takto sa však aspoň trochu cítila súčasťou ich života. Kuchyňa bola pre ňu jediným prienikom do ich sveta, z ktorého sa nenápadne vytrácala. A tak kuchtila, miesila, mlela, strúhala a rezala ako odušu. Nechcela sa z neho nechať vytlačiť, ona bola tá, ktorá ho vytvorila. Bola slnkom, okolo ktorého obiehali jej malé planétky, a bolo predsa proti prírodným zákonom, že sa chceli odkloniť zo svojej obežnej dráhy. Mimo jej dohľadu? Presunúť sa do inej galaxie? Veď čo bude potom s ňou?

Šarlota zdvihla pohár. Štrngli si a chvíľu mlčky načúvali vzdialenému šumu turistov, ktorý znel ako hukot mora. Ako dobre by bolo ľahnúť si teraz na breh mora a nechať sa obmývať teplými vlnami, napadlo Dobrotke. Nechala by stúpať more, až kým by ju celkom nezalialo. Pomaly by vydýchla bublinky a snívala o tom, že sa stane morskou pannou. Len by plávala, pozerala sa a nič neriešila. Prázdnota, tej sa jej teraz žiadalo najviac. Radšej by sa nechala obrásť zelenými riasami, než by mala vyliezť znovu na breh, do toho zlého a krutého sveta, ako Ariela. Žiaden princ by ju odtiaľ nevytiahol. Neverila už na princov. Myslela si, že ju zachránil jej manžel, v skutočnosti sa však zaňho iba preobliekol.

„Ach, dievčatá,“ vzdychla si Šarlota, „tak by som vypadla niekam k moru. Alebo hocikam.“

„Presne som na to myslela,“ vyhrýkla Dobrotka.

Mirka si spomenula na poslednú spoločnú dovolenku so synmi. To už bolo pekných pár rôčkov. Odkedy od-

mietli chodiť oni, nešiel s ňou ani manžel. Vraj sa tam nudí, chýbajú mu sparingpartneri na tenis, na beh, na squash a na všetko možné, čo ešte hrával. Najradšej by šla aj ona, ale... kto by sa postaral o jej synov? Kto by im varil? A upratoval?

Karla poklepkala nohou. „A čo keby sme niekam išli spolu?“

„Akože pánska jazda?“ poznamenala Šarlota.

„Dámska,“ zasmiala sa Karla. „Tá, ktorú si sľubujeme, odkedy sa poznáme.“

Pravda bola taká, že za celých dvadsaťpäť rokov, čo sa poznali, sa im podarilo bez manželov vypadnúť raz na chatu, aj keď s deťmi, keď boli ešte bábätká, a druhýkrát do hotela, opäť bez manželov, ale znovu s deťmi.

„Skvelý nápad! Pozdvihnime naň čašu!“ zvolala Šarlota. „Na náš pobyt!“

No priateľky ešte stále váhali.

„Čo chcete čakať až do dôchodku, kým budeme staré a nik sa už na nás ani nepozrie?“

„My už sme staré,“ opravila ju Karla. „Kto by nás už len chcel? S deťmi, vráskami a celulitídou?“

„To posledné ale tebe vôbec nehrozí. A si fakt blbá,“ uzemnila ju Šarlota. „Keby si trochu dvihla zrak od svojej rodiny a Karola, tak by si zistila, že starý a tučný je len tvoj chlap. Dívaš sa na neho tak zbožne, že sa odráža späť do tvojich očí – a ty sa vidíš taká, ako je on.“

„Ale no,“ stopla ju Dobrotka. Šarlota si nikdy nedávala servítku pred ústa, myslela si, že vždy môže hovoriť pravdu. Dobrotka však verila v dobro ľudí, nie v pravdu. Radšej pravdu stokrát prehltla, než by ňou mala niekomu ublížiť. Okrem toho – je toľko právd, koľko ľudí. Šarlota mala iba jednu pravdu: tú svoju.

„Čo?“ odpila si Šarlota z vína. „Veď sa len na ňu pozri, po dvoch deťoch takú postavu? Ktorákoľvek dvadsiatnička by jej ju mohla závidieť. Veď sa za ňou obzerajú aj mladí!“

„Nepotrebujem, aby sa za mnou obzerali, som spokojná s tým, čo mám.“

„Okej,“ dvihla ruky Šarlota. „Tvoja voľba. Hoci ja by som s tvojím egoistom, ktorý nevie oceniť, čo má doma, nemohla byť ani náhodou.“

„A čo povie tvoj Emilko?“ podpichla ju Karla.

„Na rozdiel od vás som slobodná,“ usmiala sa. „Môžem si robiť, čo chcem.“

Šarlota bola už viac ako dvadsať rokov s chlapom, ktorý sa nedokázal rozviest. Kvôli deťom, majetkom a tak. Šarlota tvrdila, že bez papiera si aspoň udržiavajú vášeň.

Ozvalo sa zapípanie smsky. Šarlota vytiahla mobil z kabelky a s úsmevom doň čosi natukala.

„Emilko,“ vysvetlila.

Priateľky si vymenili pohľad.

„Zase ťa uisťuje o svojej nehynúcej láske?“ podotkla Karla. Šarlote sa občas vysmievali, že si počas ich stretávok stále musí s Emilom písať, ale v podstate jej závideli. Kedy dostali vyznanie lásky od svojich manželov ony? Už dávno nie.

Možno papier naozaj nie je všetko, pomyslela si Mirka. I keď, čo je väčší dôkaz lásky: keď si vás chlap zoberie a potom na vás pozerá ako na kus majetku, alebo naopak, nezoberie a potom má pocit, že vás môže stratiť? Možno papier naozaj zabíja vášeň, aj keď u nich nie. Mirkin muž si vyžadoval sex každý deň.

„Ešte stále to robíte každý deň?“ vyhrkla Karla.

„Takmer každý,“ prevrátila očami Mirka. „Tak sa teším, keď sa po tréningu zdrží na pive a ja mám voľno.“

„To chceš povedať, že máš chuť na sex každý deň?“ vyzvedala Dobrotka a natiahla ruku s prázdnyim pohárom k Šarlote.

Doliala jej, i keď so začudovaním v tvári. Dobrotka nikdy nepila veľa. Od prírody bola melancholická a alkohol v nej smútok len podnecoval.

„Jasné, že nemám,“ pokrútila hlavou Mirka. „Keď má však chuť muž, musím. To je predsa svätá povinnosť každej manželky.“

„Čo, rozťahnuť nohy, keď to chlap chce? A prečo? Ja s ním spím, len keď mám chuť,“ podotkla Šarlota.

„Ale veď s ním tiež spávaš každý deň!“

„Lebo mám chuť,“ opáčila Šarlota a exla pohár. „Výborné víno. Ale tá chuť ide ruka v ruku s tým, že nie sme zobratí.“

Karla sa zamyslela nad frekvenciou ich sexu. Posledné roky toho bolo pomenej, hoci ona by aj privítala viackrát. Vraj chlapi okolo päťdesiatky strácajú libido. Na rozdiel od žien, ktoré si to vtedy chcú užívať. Ale však nebude si preto hľadať mladého milenca?!

„Naozaj si sa nikdy nechcela vydať?“ vyhrkla Dobrotka.

„Akože biele šaty, družičky, hádzanie kytice...?“ pokrútila hlavou Šarlota. „A ak raz, niekde v tichosti, na bielom piesku, Maledivy a tak.“

„To by si nám urobila?“ rozhorčila sa Karla naoko. „Veď ja som ešte nikdy nikomu nebola za družičku!“

„Veď sa nejdem vydávať!“ Potom zavolala na Janku: „Nieкто nám vypil fľašu! Dones nám ešte jednu, zlato!“

„Oslavujete niečo?“ zakrútila Janka vývrtkou.

„Hej, ideme konečne na dámsku jazdu, ktorú si sľubujeme už dvadsať rokov,“ povedala Šarlota.

„Na to si dám s vami aj ja,“ naliala si Janka trochu.

Šarlota pozrela na priateľky. Neostávalo im nič iné, len pozdvihnúť poháre. Pripili si.

„A ty nám už konečne vyklop, čo sa deje, naše Dobro,“ uprela na ňu pohľad Šarlota.

Dobrota túto prezývku nemala rada, i keď jej sedela ako vyšitá. Šarlota tvrdila, že keď je človek príliš dobrý, ostatní to zneužívajú. Ona však nevedela byť iná, dobro bolo jej súčasťou. Len ju štválo, že je to také okaté. Chcela byť dobrá tak nenápadne, nerobila to, aby si ju nieкто všimol, ale preto, lebo to pokladala za správne.

Teraz, po dvoch pohároch vína cítila, že prišiel čas povedať im o manželovi. A hoci celý večer hľadala tie správne slová, nevedela ich nájsť. A tak len jednoducho vyhrkla:

„Maroš má milenku.“

Vypleštili sa na ňu tri páry očí.

„Čože má?“ spamätala sa ako prvá Šarlota.

„Lektorku angličtiny,“ kývla hlavou Dobrotka. „Mali ste pravdu, bez angličtiny sa v tomto svete nedá prežiť...“ rozplakala sa.

„Fuck him, stupid!“ zvolala Šarlota.

Mirka položila svoju dlaň na Dobrotkinu.

„To sa ešte spraví, neboj, chlapi občas na prahu päťdesiatky zblbnú,“ podala jej vreckovku.

Dobrotka si hlasno vyfúkala nos. „Ja neviem. Už to trvá dosť dlho.“

„Spomenul rozvod?“

V tej chvíli prišla Janka. „Dámy, toto je na účet podniku,“ položila na stôl tanierik s orieškami a kockami syra.

„To si naozaj nemusela.“

„Robím to zo zisťných dôvodov. Nechcem vás potom obskakovať a riešiť odvoz domov,“ žmurkla.

„Ty,“ pohrozila jej Šarlota. „To sa stalo len raz a bolo to poriadne dávno.“

Šarlota sa ešte ako študentka rozišla s Emilom. Dala mu ultimátum po dvoch mesiacoch vzťahu, aby sa rozviedol. Trochu to vtedy prehnali a ona skončila s hlavou v toaletnej mise. Aj ostatné mali na druhý deň bolehlav. Okrem Dobrotky, tá musela byť už o deviatej doma, aby uložila malú. Mama jej to stráženie aj tak vždy obúchala o hlavu s tým, že je matka a nemá sa čo flákať po vonku. Janka sa im vtedy bez slova postarala o odvoz.

„Nie, rozvod zatiaľ nespomenul,“ vyfúkala si nos Dobrotka.

„Vidíš, to je dobré znamenie,“ upokojovala ju Mirka.